

החמור מארץ עוץ

מחזה לילדים מאת מוטי לרנר

כל הזכויות שמורות למחבר

רח' מסדה 5 רמת השרון 4729097

טל. 054-4583356

E-mail: motti_lerner@hotmail.com

המחזה הועלה לראשונה באפריל 1993 בתיאטרון הספריה ברמת גן

בימוי: דוד ברגמן

תפאורה: אריק סמית

מוסיקה: דניאל שוורצמן

עם: אלון אופיר, אלי אליוביץ', נמרוד זילברמן, ענת מנדלסון, דוד קיגלר.

הדמויות

1. איה-איה עייר צעיר וחינני
2. בלעם החמור אביו הזקן של איה-איה
3. יוקאלילי נערה יפה, הטוענת כי היא בתו של מלך עוץ
4. חוחא-חוחא מלך החזירים השולט בארץ עוץ
5. חריחי-חיחי יועצו וידידו של חוחא-חוחא
6. סמבטיון המלך הגולה של ארץ עוץ
7. סמבטינה המלכה הגולה של ארץ עוץ

הערה: השחקנים המשחקים את חוחא-חוחא וחריחי-חיחי משחקים גם את סמבטיון וסמבטינה.

התפאורה

כל המחזה מתרחש בכיכר ארמון המלך בארץ עוץ האגדתית.

עולה האור. נכנס בלעם, ופונה אל הקהל.

בלעם: אתם רואים את האוזניים האלה? את הפרסות? והזנב? כן. כן. לא טעיתם. אני חמור. בדמיונכם אתם ודאי רואים גם את הרגליים הקצרות ואת הגב הארוך שלי. אם תרצו, תוכלו גם לראות איך עבדתי כל חיי בפרך. ערים שלמות נבנו בלבנים שנשאתי. כן. אני חמור. חמור של ממש. לא יועילו הטענות והמענות. עלי לשאת בנטל. זוהי דרך הטבע. אין טבע אחר. החמור לעמל יולד. (נאנח) אם כי קרה מקרה, לפני שנים לא רבות, בארץ עוץ, וחמור אחד, יחיד ומיוחד, העז לקום ולקרוא תיגר על הטבע. כן, כן. הוא העז להתנער ולנעור בקול גדול "די". בעצם, הוא לא היה עדיין חמור. הוא היה בסך הכל עייר חניני וצעיר. בן הזקונים שלי. איה-איה היה שמו.

נכנס איה-איה, העיר הצעיר, וכובע לראשו.

איה-איה: או, הנה אתה, אבא. ראה איזה כובע מצאתי לי. ודאי היה שייך פעם לאחד מאבירי החצר. נכון שהוא מסתיר מעט את האוזניים?

בלעם: והשארת אותי לשאת לבנים בעצמי?

איה-איה: אני לא אוהב לסחוב לבנים על הגב שלי, אבא.

בלעם: בכל המדינות בעולם בונים חומות, איה-איה. וכאשר בונים חומות, מישהו נושא את הלבנים על גבו. בדרך כלל מישהו מן החמורים.

איה-איה: אבל למה, אבא? בגלל האוזניים הארוכות שלנו? בגלל הזנב? הרי גם לסוסים יש אוזניים וזנב, והם נחשבים כל כך אצילים.

בלעם: הסוסים גבוהים יותר. הצווארים שלהם ארוכים, והצהלה שלהם נשמעת כמו מנגינה עדינה.

איה-איה: אני יכול לרקוע בפרסות שלי מנגינה עדינה יותר מכל סוס בעולם.

בלעם: אולי. אבל לעולם לא תוכל לנגן בהן בפסנתר, איה-איה. לעולם.

איה-איה: אני לא מוכרח לנגן בפסנתר. אני יכול, למשל, לשיר. (נוער)

אל תראוני שאני חמור,
רק בגלל זנב ואוזניים.
הנה אני שר כמו דרור,
מסלסל כמו זמיר,
ורוקד על שתי הרגליים.
אי-אה, אי-אה...

לו הייתי שט באגם,
עוטה נוצות לבנות,
גם אתה היית נדהם:
"מה שם? איזה יצור?"
כן, כן. זה ברבור!!"
אי-אה, אי-אה...

בלעם: די, איה-איה. אתה אינך ברבור. הגיע הזמן שתודה בכך. אתה עייר, ועוד מעט תהיה חמור. כמוני. קום ועזור לי, לפני שהגב שלי ישבר.

איה-איה: אבל אני מרגיש שנולדתי גם לדברים אחרים, אבא, לא רק לשאת לבנים על הגב שלי. אני רוצה גם לשמות. להשתעשע.

בלעם: חוחא-חוחא העריץ ציווה לעבוד, והחמורים מצייתים. ולא, יבואו החזירים שלו וילקו אותנו בשוטים.

איה-איה: אני אברח.

בלעם: החזירים קלי רגליים מאיתנו. הם כבר רמסו את כל העשב הרך מן השדות, ואם לא נציית להם, לא יישאר לנו אפילו חציר יבש להשביע בו את הרעב.

איה-איה: מוטב לרעוב מאשר להיות עבד.

בלעם: לו היית יודע טעם רעב, היית חושב אחרת.

איה-איה: אני לא רוצה להיות חמור. אתה שומע, אבא? אני לא אהיה חמור! אף פעם לא ראיתי חמור מאושר ושמח. אתה מאושר?

בלעם: מאושר? אני חמור! (מרחוק נשמעות נחירות חזירות) הנה חוחא-חוחא

מתקרב. אני שומע את הנחרות שלו. **(אך איה-איה מהסס)** מהר, איה-איה, מהר. בדרך אל החומות אפשר למצוא פה ושם עלה ירוק. הזדרז. אולי נמצא גם כמה שלוליות מי גשם, שהחזירים לא הספיקו לטנף. קום!

אך איה-איה איננו נענה לו. לפתע נכנסים חוחא-חוחא העריץ וחריחי-חחי מזכירו. שניהם חזירים שמנים וורודי חוטם, אך הם לבושים בבגדים אלגנטיים העומדים בסתירה גמורה לאופיים. שני החמורים ממהרים להסתתר.

חריחי-חחי: **(מכריז בגאווה)** מלכנו המסריח חוחא-חוחא!!

חוחא-חוחא: אני החזיר השמן ביותר בעולם, ואיש בארץ עוץ לא יעז להמרות את פי. נכון, חריחי-חחי?

חריחי-חחי: נכון, חוחא-חוחא.

חוחא-חוחא: ואם מישו בכל זאת יעז, אני אשב עליו ואמעך אותו. נכון, חריחי-חחי?

חריחי-חחי: נכון, חוחא-חוחא.

חוחא-חוחא: העולם הגיע סוף-סוף לעידן החזיר, חריחי-חחי, וכל משאלותינו חייבות להתגשם. ומיד.

חריחי-חחי: נכון.

חוחא-חוחא: נולדנו חזירים, וננהג כמו חזירים!

חריחי-חחי: נכון.

חוחא-חוחא: אז למה הנסיכה יוקאלילי איננה שלי-לי? למה היא איננה רוכבת על גבי החסון ומלטפת את רעמת המשי שלי? למה היא איננה מתרפקת על צווארי וקולעת צמות קטנות מן השערות שבנחירים שלי? חזירים אינם יודעים לאהוב? הרי המאהבים הגדולים ביותר בתבל היו חזירים. **(רותח מכעס)**

חריחי-חחי: לא, לא. חוחא-חוחא. אל תתרגז כל כך. אם תכעס עליה, לא יישאר לך כעס לאחרים. איך תהיה עריץ גדול כל כך אם לא תוכל לכעוס? **(אך חוחא-חוחא עדיין כועס)** אם לא תכעס, גם לא תפחיד. אם לא תפחיד, ימרדו בך כל העבדים. **(זעמו של חוחא-חוחא מרקיע שחקים)** היא סתם טיפשה, יוקאלילי. היא חושבת שהאף שלך פחוס ושעיר.

חוחא-חוחא: שלי?! האף שלי?! אז מה אם הוא פחוס ושעיר?

חריחי-חיחי: הרי לה יש חוטם דק וזקוף.

תוחא-תוחא: חוטם דק וזקוף יפה יותר מאף פחוס ורחב!!

חריחי-חיחי: ככה שרים המשוררים.

חֹחַא-חֹחַא: אֲנִי אֲרַעִיל אֶת כָּל הַמְשׁוֹרְרִים. אֶת כּוֹלָם. אִף אֶחָד לֹא יִשִּׁיר עוֹד שׁוֹם שִׁירִים

בארץ עוץ הארורה.

חריחי-חיחי: רק רגע. רק רגע. יש לי רעיון.

חוחא-חוחא: רעיון כביר בלב חזיר?

תריתי-תיחי: תחתחרריחרה-חרה-ררה... (מונולוג בחזירית בן שתי דקות לפחות)

חוצא-חוצא: (מנסה להבין) אם היא לא תתחתן איתי, אני אחתוך את האפים של כל

האזרחים, ואז לכולם יהיו אפים פחוסים?

חריחי-חיחי: חריחרי-חרה... ("כן" בחזירית)

חוחא-חוחא: וגם לילדים ולילדות שלהם יהיו אפים פחוסים?

חריטי-חיטי: חריחרי-חרה...

חוחא-חוחא: נפלא. נפלא ונהדר. כמה נצחית היא הברית בין החזירים. אין נעלה מעצת

חזיר לחזיר. כמה מתוק הניחוח העולה ממך, חריחי-חיחי יקירי. משכר יותר

מכל ריחות הביוב שבעולם. (מנשק אותו ואומר בהחלטיות) לך אל הכלא.

והבא אלי את הנסיכה.

חריחי-חיחי: חריחרי-חרה... חריחרי-חרה... ("כן" בחזירית)

תריחי-חייתי יוצא. חותא-חותא מבחין בבלעם ובאיה-איה המבוהלים.

חוחא-חוחא: מפחדים. מה? האפים יהיו רק מנה ראשונה. משהו קטן שיגרה את התאבון.

אם יוקאליילי לא תסכים להתחתן איתי, אני אעקור את הלבבות של כל

האזרחים, ואבשל אותם ברוטב הכבד שלהם. אני אמלא את המעיים שלי

במעיים שלהם, אם היא תסרב, לא באכזריות, חס וחלילה, בנימוס.

באלגנטיות. אנחנו חזירים, לא פראי אדם. כה אמר חוּחא-חוּחא האוּהב

הרעב, לפני שהלך להתבשם מעט לקראת פגישתו הגורלית עם יוקאלי

הנסיכה. אני חושב גם שאשבור בדרך כמה ביצים מסריחות ואמרח אותן על

הבלורית שלי. שתהיה חלקה ומבריקה. אין בעולם נסיכה שיכולה לעמוד

בפני ניחוח של כמה ביצים סרוחות. (יוצא)

בלעם: מהר, איה-איה. עזור לי. מי שראה בעיניו את חוחא-חוחא העריץ ונשאר חי, חייב למהר ולברוח.

איה-איה: אבל אבא, מה יהיה על האזרחים? על הילדים? הם ודאי אינם רוצים אפים פחוסים כמו אלו של החזירים.

בלעם: איש איש ידאג לאפו, איה-איה. ואם אתה לא תדאג לשלך, תישאר בלא אף לגמרי.

עוד בלעם ואיה-איה ממהרים לצאת, נכנס חריחי-חיחי הגורר את יוקאלילי היפה.

איה-איה עוצר את בלעם ושניהם צופים במתרחש.

יוקאלילי: הרפה ממני, חזיר שמן. אינך רואה שאני נסיכה? אינך יודע שאני בתו האחת והיחידה של סמבטיון מלך עוץ?

חריחי-חיחי: ודאי שאני יודע.

יוקאלילי: אם כך, כיצד אתה מעלה בדעתך שאני אתחתן עם חוחא-חוחא העריץ?

חריחי-חיחי: אף אחד לא שאל לדעתי, ואף אחד לא שואל לדעתך. רק דעה אחת ישנה

בארץ עוץ, דעתו של חוחא-חוחא. (גורר אותה)

יוקאלילי: הזהר, חזיר. סמבטיון אבי הבטיח אותי לאישה לאביר שיציל אותי.

חריחי-חיחי: אין עוד אבירים בארץ הזאת מלבד החזירים, וסמבטיון אביך כבר איננו מלך.

חוחא-חוחא הוא מלכנו, ואת תינשאי לו עוד היום.

יוקאלילי: הנח לי. הוא רזה מדי!

חריחי-חיחי: רזה?!

יוקאלילי: כן. וגם השערות שצומחות על האף שלו דלילות מדי.

חריחי-חיחי: דלילות?!

יוקאלילי: כן.

חריחי-חיחי: את הרבה יותר רזה ממנו, ואין אפילו שיערה אחת על האף שלך. (חובט בה)

ומי שיעז לפקפק ביופיים של החזירים בכלל, וביופיו של אדוננו חוחא-חוחא

בפרט, יועלה על שיפוד ויצלה באש שבעים מדורות.

יוקאלילי: הושיעו אותי אבירי ארץ עוץ! הושיעו אותי! איפה אתם האבירים עזי הלב,

שחזרתם אחרי בגני הארמון? אנה נעלמתם?

חריחי-חיחי: הם לא היו עזי לב אמיתיים, יוקאלילי. עובדה שהם נסו על נפשם מפנינו.
 יוקאלילי: (בגילוי לב, אך בלחש) בעצם, אדוני החזיר, אני בכלל לא נסיכה, ואף אביר
 לא חזיר אחרי. אתה מבין, אמנם שמי יוקאלילי, אבל עבדתי במטבח של
 הארמון, וכשהמלך סמבטיון והמלכה סמבטינה ברחו, לבשתי שמלה שנפלה
 מן המזוודה של המלכה, והיא דווקא התאימה לי.

חריחי-חיחי: את לא נסיכה?

יוקאלילי: לא.

חריחי-חיחי: זה לא משנה לנו שום דבר. חזירים אמיתיים אינם מבחינים בהבדל בין נסיכה
 לבין נערת מטבח. קדימה. לארמון!

**איה-איה שצפה במתרחש, איננו יכול עוד להתאפק. הוא נוער בקול ודוהר לעזרתה בכל
 כוחו.**

איה-איה: הנח לנסיכה, חזיר טמא.

חריחי-חיחי: חזיר אציל הנני, בן לגזע חזירים מיוחס מפסגות הרי החושך.

בלעם: חזור, איה-איה, חזור. אנחנו בסך הכל חמורים. אסור לנו להתגרות באיש.

איה-איה: אל תיראי, נסיכה, כי לא אנוח ולא אשקוט עד שאציל אותך מידי חוחא-חוחא
 העריץ.

אך איה-איה פחדן למדי, ובקרוב בינו לבין חריחי-חיחי ידו על התחתונה. רק כאשר

חריחי-חיחי עומד להתיישב עליו, הוא מתעשת ותופס בזנבו.

חריחי-חיחי: לא בזנב. לא, לא... רק לא בזנב...

בלעם: הנח לו, איה-איה, הנח לו. בוא ונברח.

חריחי-חיחי: תמיד ידעתי שהחמורים הם עם טיפש, אבל לא עד כדי כך.

חריחי-חיחי מניף את זרועו לחבוט באיה-איה. זה נרתע, ומרוב בהלה נוגס בזנבו של

חריחי-חיחי, ומגלה כי קצה הזנב נשאר בידו.

חריחי-חיחי: הו הזנב! הו זנבי, עטרת חן שלי. הו יקירי, מחמל נפשי? הו שוד, הו גזל. הו חוחא-חוחא אדוני, נקום את נקמת כבודי. אנה אלך ואנה אבוא בלא ציץ תפארתי? הו, חוחא-חוחא אדוני, הרי תמיד הייתי משרתך הנאמן. את חיי נתתי לך... **(יוצא בזעקה)**

יוקאלילי: מי אתה, אביר צעיר, וכיצד הגעת הנה להצילני?

איה-איה: אביר. הנסיכה קראה לי אביר!!

בלעם: הרגע, איה-איה. אני בכלל לא מכיר אותה. שלושים שנה עבדתי כאן, ואף פעם לא ראיתי אותה בין הנסיכות.

אך איה-איה איננו מקשיב לו, ובהתרגשותו הוא שר:

איה-איה: עד היום הייתי עייר צעיר,
הוזה ושוגה בדמיונות,
היום התברר לי כי אני אביר,
כפי שהייתי בחלומות.
אי-אה, אי-אה, אי-אה...

יוקאלילי: עד היום עבדתי במטבח,
בין סירים, צלחות וכוסות.
יום יום התפללתי שיבוא נסיך,
יגאל אותי מן הסינר והכפפות.
היי לילי, היי לילי, לי-יה...

איה-איה: ואולי מחר אהיה כבר דוכס,
במגבעת נוצה, וסרט במכנס.
אצא עם הנסיכה אל הכיכר,

כולם יריעו: איזה זוג נהדר.

אי-אה, אי-אה, אי-אה...

יוקאלילי: ועכשיו אפקח את עיני,

הנסיך יכרע ברך לפני,

יושיט לי טבעת וכתר,

ואהיה ליורשת העצר.

היי לילי, היי לילי, לי-יה...

איה-איה: אי-אה, אי-אה, אי-אה...

בלעם: בראבו! בראבו! אתם שרים נפלא יחדיו. ממש זוג מן השמים. אבל בכל זאת

מוטב שנסתלק. חוחא-חוחא ודאי תכף ישוב.

יוקאלילי: רק תגיד לי, אביר, תמיד אתה שר ככה "אי-אה, אי-אה"?

איה-איה: כן...

בלעם: עלמתי היקרה, אמנם את טוענת שאת נסיכה, אבל...

יוקאלילי: **(לאיה-איה)** והאוזניים האלה? **(מסירה את כובעו)**

איה-איה: אלה האוזניים.

בלעם: אבל גם לו היית נסיכה, לא היית יכולה להינצל מזעמו של...

יוקאלילי: אלה אוזניים של חמור. והנה גם זנב. אתה חמור. לא? **(צוחקת)**

איה-איה: בינתיים אני עודני עייר, יוקאלילי.

יוקאלילי: אבל אתה תהיה פעם חמור. לא?

איה-איה: כנראה. **(יוקאלילי צוחקת)**

בלעם: **(בפחד)** אני כבר שומע את הנחירות שלו מעבר לשער.

יוקאלילי: **(מרצינה)** אני לא בטוחה שאני יכולה להתחתן עם חמור.

איה-איה: אבל יוקאלילי, אחרי שהצלתי אותך, אני מתכוון להציל את כל תושבי ארץ

עוץ.

יוקאלילי: אבל גם אז תישאר עדיין חמור. לא?

איה-איה: אני מניח שכן, אבל...

בלעם: **(בבהלה)** איש-איש לנפשו!!

אך חותא-חותא מקדים אותם ויוצא בדהרה מארמונו, מספריים ענקיים בידו.

חותא-חותא: איפה הוא החמור שהעז לפגוע בזנב מזכירי האהוב? אני אקצץ את ראשו במקצצה הזאת, אטחן אותו עד דק, ואפזר את העצמות שלו לכלבים. חרר, חרררה! **(מבחין ביוקאלילי ועוצר)** או, יוקאלילי! אם אדוני ימחל לנו, אנחנו נצא מיד לדרכנו, ולא נטריח אותו עוד. הנה קצה בלעם: זנבו של המזכיר הנכבד, אפשר ודאי להדביק אותו במקומו. אנחנו חמורים. עם צייתן. כל העניין היה מעין תקלה. תקלה חולפת. התפרצות בלתי מבוקרת של רגשות. זה הכל. גחמה מפוקפקת של ימי הנעורים. הרי גם אדוני היה פעם נער, והוא ודאי מבין...

חותא-חותא חובט במספריים על פדחתו של בלעם, וזה מתעלף וצונח על האדמה.

חותא-חותא: **(ברגש)** יוקאלילי שלי-לי! מה עושה נסיכה כה נעלה בפתח הארמון שלי בחברת החמורים האלה? הרי יפהפייה כמותך נועדה לפאר דווקא את חברתם של החזירים. אבל אף על פי כן, אהיה מוכן למחול לך על הכל, אם תסכימי להתחתן איתי. **יוקאלילי:** אל תעמיד פנים, אדוני. אתה חזיר עריץ ורשע. אתה הגלית את סמבטיון אבי ממלכותו, ולעולם לא אסכים להתחתן איתך. **חותא-חותא:** אבל למה? הרי אני כל כך אוהב אותך. עד חצי המלכות אתן לך. **יוקאלילי:** חצי המלכות? **חותא-חותא:** כן... **יוקאלילי:** אני רוצה את המלכות כולה. **חותא-חותא:** כולה?! **יוקאלילי:** כן. **חותא-חותא:** ואז תינשאי לי? **יוקאלילי:** **(מהססת)** אה... **איה-איה:** **(מתערב)** ואף אחד לא יקצץ אפים בארץ הזאת. **חותא-חותא:** לא שאלתי אותך.

איה-איה: **(בפתד)** ובכל זאת אני עונה.

חוחא-חוחא: **(ליוקאלילי)** ותהיי לי יוקאלילי לנצח נצחים?

יוקאלילי: **(מהססת)** אה...

איה-איה: אמרתי שאף אחד לא יקצץ עוד אפים בארץ הזאת!

חוחא-חוחא: שתוק, חמור.

איה-איה: הסתלק, חזיר!

חוחא-חוחא: מה?!

איה-איה: **(באומץ)** עוד היום יגיע הקץ לעידן החזיר. אתה ועבדיך תעזבו מיד את הארץ ותחזרו אל ערבות הרי החושך, ללחך קוצים וחרולים בין הסלעים. הנסיכות היפהפיות יישארו לטובים ולנעלים מכם!

חוחא-חוחא: חמור מטומטם. לא די שקיצצת את זנבו המפואר של חריחי-חיחי, הרי בדבריך אלה חרצת את גורלך להיות ארוחת הצהרים שלי. עם מעט רוטב זבל איטלקי וסלט מפחי האשפה, תהיה למנה עיקרית שתזיל ממני נהרות של רוק...

חוחא-חוחא יוצא למרדף קומי אחרי איה-איה. למרבה הפלא רגליו קלות, ועד מהרה הוא משיג את איה-איה, מפיל אותו, ומקרב את המספריים אל צווארו. יוקאלילי ממהרת לעזרת איה-איה המוטל אפרקדן על האדמה.

יוקאלילי: הנח לו, נבל. אם חשבתי אי פעם לקבל את הצעת הנישואין שלך, אז המחשבה הזאת נגוזה. בגלל הרשעות והאכזריות שלך אני אשנא אותך מעכשיו עד עולמי עולמים.

חוחא-חוחא: לא, יוקאלילי שלי-לי, לא. בבקשה, רק לא לשנוא.

יוקאלילי: מה עשה לך העיר הצעיר הזה?

חוחא-חוחא: שום דבר.

יוקאלילי: אתה צריך להודות לו.

חוחא-חוחא: להודות לו? על מה?

יוקאלילי: על שאמר במו פיו את מה שחושבים בליבם כל אזרחי ארץ עוץ.

חוחא-חוחא: בסדר, בסדר. אני אודה לו. רק תני לי עוד הזדמנות.

- יוקאלילי: אתה רוצה להתחתן איתי?
 חוחא-חוחא: כן.
 יוקאלילי: אם כך, לך אל הארמון שלך והכן לכבודי את כסא המלכות שהבטחת.
 חוחא-חוחא: ואז תתחתני איתי?
 יוקאלילי: ותזרוק את המספריים האלה לים.
 חוחא-חוחא: ואז תתחתני איתי?
 יוקאלילי: מחר בבוקר.
 חוחא-חוחא: בטוח?
 יוקאלילי: במאה אחוז.
 חוחא-חוחא: מילה שלך היא מילה?
 יוקאלילי: בטח.
 חוחא-חוחא: אני אכין לך את כסא המלכות, ואחכה עד מחר. החזירים אינם כל כך טיפשים כפי שהם נראים. לו היינו טיפשים, לא הייתה החזירות מושלת בעולם. אני לא אזרוק את מקצצת האפים אל הים, אלא אניח אותה מתחת למיטה שלי. ואם לא תתחתני איתי בבוקר, אצא ואקצץ את אפי כל האזרחים, בדיוק כפי שהבטחתי.

חוחא-חוחא יוצא. יוקאלילי ממהרת אל איה-איה המתאמץ להתאושש.

- יוקאלילי: הו, איה-איה יקר, אתה חי?
 איה-איה: אני חי, כי היצלת את חיי.
 יוקאלילי: אתה היצלת אותי מידיו של חריחי-חיחי.
 איה-איה: לא, לא. את היצלת אותי!
 יוקאלילי: אתה הצלת אותי ראשון!
 איה-איה: ואם הצלת אותי, את ודאי חשה גם מעט חיבה אלי.
 יוקאלילי: כן, בהחלט. אני חושבת שאני באמת חשה אליך מעט חיבה.
 איה-איה: וזה הכל? רק מעט חיבה?
 יוקאלילי: תמיד אהיה אסירת תודה לך. נוכל גם להיות ידידים.
 איה-איה: רק ידידים?

יוקאלילי: ידידות היא דבר נפלא. כל כך הרבה אנשים מבקשים להם ידידים.
 איה-איה: רק בגלל האוזניים והזנב, יוקאלילי?
 יוקאלילי: כן.

איה-איה משתתק ומשפיל את מבטו. היא פונה לקהל ושרה.

יוקאלילי: הייתי רוצה לאהוב אותך,
 אבל משהו בי לא אוהב.
 משהו בי לי אומר,
 חכי למישהו אחר.

הרי תמיד רציתי להיות נסיכה,
 רחוקה רחוקה מן המטבח והכירה,
 ונסיכות, כך כולם אומרים,
 לא מתחתנות עם חמורים.

וגם אם יכאב לשכוח את פניו,
 יכאב יותר להתרגל לאוזניו,
 ואני הרי לא נועדתי לכאב,
 אלא לנשיקות נסיך אוהב.

איה-איה: את חוזרת לארמון? אליו?
 יוקאלילי: לא. אני הולכת לחפש לי נסיך. (יוצאת)
 איה-איה: להתראות. (פונה להעיר את בלעם) קום, אבא. קום...

בלעם: (מתעורר בבהלה) או, זה אתה? חלמתי חלום נורא. ובחלומי הופיע
 חוחא-חוחא וחבט בראשי במספרים ענקיים.
 איה-איה: זה לא היה חלום, אבא. זאת הייתה מציאות. מוטב שתתעורר לפני שחזיריו
 יגיעו לכאן. גם החלום שלי נגוז. הנסיכה יוקאלילי הלכה לחפש לה נסיך.
 מילא. בעולם שבו מושלים חזירים, אסור לחמור אפילו לחלום על אהבה...

(מעמיס על גבו כמה מן הלבנים המוטלות על האדמה, ויוצא)

בלעם: **(לקהל)** כאשר ראיתי את איה-איה עצוב כל כך, חשבתי שויתר על חלומותיו והבין כי עליו להשלים עם גורל החמור לו נועד. אך עד מהרה התברר כי טעיתי. התשוקה אל החופש ואל האושר המשיכה לבעור בליבו. כל אותו הלילה הוא רקע בפרסותיו, הצליף בזנבו על גבו, ורקם מזימות מופלאות למלחמה בחוחא-חוחא העריץ. למחרת בבוקר הוא היה מוכן למלחמה.

עוד בלעם עומד ומדבר, מתפרצים חוחא חוחא וחריחי חיחי אל הכיכר, אווזים בידיהם מספריים גדולים. בלעם ממחר להימלט על נפשו.

חריחי-חיחי: וכפי שחשבתי, כך קרה.

חוחא-חוחא: יוקאלילי לא באה אל הארמון שלי.

חריחי-חיחי: למרות שהוא חיכה לה עד הבוקר.

חוחא-חוחא: ולמרות שהכנתי לה כסא מלכות כפי שהיא ציוותה.

חריחי-חיחי: לחפש נסיכים היא הלכה, הטיפשה.

חוחא-חוחא: חזיר הגון לא יאמין עוד לעולם לאף נערה רגשנית ופזוזה.

שניהם: ועכשיו אני אצא לקצץ אפים...

חריחי-חיחי: עד שהיא תהיה מוכרחה להתחתן איתי!

חוחא-חוחא: איתך?!

חריחי-חיחי: לא, לא. איתך.

חוחא-חוחא: אם היא תרצה ואם לא!

חריחי-חיחי: עכשיו תראו גם שנקמת דם זנב קטן לא ברא השטן. לא אנוח ולא אשקוט עד שאנקום את ציצת תפארת הגזולה.

חוחא-חוחא: כן. אבל בעדינות ובאלגנטיות. לא בתרועות רמות, אלא בנגינה חרישית. לא בחרב גסה, אלא באזמל מנתחים.

חריחי-חיחי: **(לקהל)** אנחנו נקצץ את האפים שלכם ברכות! באהבה!

חוחא-חוחא: עד אשר יוקאלילי הנוכלת תסכים להתחתן איתי!

חריחי-חיחי: עד שהזנב שלי יצמח כמקודם!

חוחא-חוחא: אין צורך להיבהל. לאט-לאט. לפי הסדר. מי שיציית יותר, יסבול פחות.
מעולם לא הבטחנו לכם לחם ושעשועים.

חוחא-חוחא וחריחי-חיחי פונים אל הצופים כדי לקצץ אפים, אך מגלים כי אפיהם של הילדים כבר קצרים למדי.

חוחא-חוחא: רגע, רגע. זה אף ארוך ודק? זה אף פחוס ורחב כמו שלי.
חריחי-חיחי: גם האף הזה פחוס. אתה פיהסת אותו?
חוחא-חוחא: לא.
חריחי-חיחי: משהו כבר היה כאן ופיהס אפים.
חוחא-חוחא: מלאכתם של צדיקים נעשית בידי אחרים.
חריחי-חיחי: כל האפים פחוסים. ממש נפלא. החזירונים האלה יהיו בעוד שנה- שנתיים חזירים לתפארת.
חוחא-חוחא: בוא ונחפש לנו אפים אחרים. **(הם יוצאים בנחירות)**
יוקאלילי: **(נכנסת)** עצור, חוחא-חוחא, עצור! רחם על הילדים האומללים. אני מוכנה להתחתן איתך. אני מוכנה לוותר על חצי המלכות. רק הנח לאפים שלהם.
איה-איה: **(נכנס אחריה)** חכי, יוקאלילי, חכי. יש לי רעיון. אני בטוח שנוכל להציל את הילדים, מבלי שתתחתני איתו.
יוקאלילי: אף אחד מלבדי לא יוכל להציל אותם!!
איה-איה: הקשיבי לי, לפחות. הרי לא מצאת נסיך שיעזור לך.
יוקאלילי: אז מה!
איה-איה: אז תני לי עוד הזדמנות.
יוקאלילי: אבל אם הרעיון שלך יצליח, אתה שוב תרצה להתחתן איתי.
איה-איה: לא, לא. לא תצטרכי להתחתן איתי. אני מבטיח לא לבקש שוב את ידך לעולם.
יוקאלילי: מבטיח באמת?
איה-איה: כן.
יוקאלילי: ובתמים?

איה-איה: כן.

יוקאלילי: טוב. בסדר. מה הרעיון? (איה-איה מתקרב אל יוקאלילי ולוחש באוזנה)
רעיון נהדר!

אלא שבינתיים חוזרים חותא-חותא וחריחי-חיתי אל הבמה, מקצצת האפים ואשכולות של אפים קצוצים בידיהם.

יוקאלילי: (מבחינה באפים) הוא כבר קיצץ אלף אפים!! (ממהרים לצאת)

חותא-חותא: יוקאלילי! יוקאלילי!!

חריחי-חיתי: חריחי-חרה, חריחי-חרה, חריחי-חרה... (מונולוג בחזירות)

חותא-חותא: לא בא בחשבון. אנחנו לא חזירי בר. אנחנו לא ניתלה אפים קצוצים לקישוט על הצוואר. הרשעות שלנו תמשול רק אם נפעל באיפוק ובחוכמה.

חריחי-חיתי: חריחי-חרה, חריחי-חרה, חריחי-חרה... (דקה לפחות)

חותא-חותא: נקמה היא יצר הרסני. אנחנו לא קיצצנו אפים כדי לנקום, אלא כדי להשליט

סדר. כשיוקאלילי תראה את האפים האלה, היא תתחנן לפני שאתחתן איתה!

חריחי-חיתי: (בהתרגשות גדולה) חריחי-חרה, חריחי-חרה, חריחי-חרה...

חותא-חותא: די. חדל!

חריחי-חיתי: חריחי-חרה...

חותא-חותא: עוד מילה אחת, ותחזור להרי החושך!!

לפתע חשים השניים בריחות עזים העולים מן הבמה. הם מתבוננים סביב סביב ומבחינים בשלושה פחי אשפה ענקיים שהוכנסו בידי איה-איה, יוקאלילי ובלעם.

חותא-חותא: מה עיני רואות? מיץ מי ביוב טריים! (שומט את מקצצת האפים)

בלעם: (לקהל) מורעלים!! זה הרעיון של איה-איה. הוא הכריח אותי. אני חמור

הגון. מעולם לא השתתפתי בקנוניות כאלה.

חותא-חותא: יוקאלילי תצטרך להתאפק עוד רגע. (שניהם משליכים את צרורות האפים

ופונים אל המיכלים) הו, בוץ ורפש מן הרפת והלול! מתובל בג'וקים

גוססים! הו, רפרפת של עגבניות מסריחות מעורבבת במיץ תפוחים רקובים.

ובתוכה שטות גם תולעים חיות!!!

בלעם: **(לקהל)** הכל טבול ברעל מיוחד, שחניבעל הידוע היה מרעיל בו פילים עצבניים.

חריחי-חיחי: נפלא, נפלא. מה נעמת לי מיץ מי ביוב טרי. מתקת לי מכל משקאות תרשיש. מכל יינות אופיר.

שניהם ממהרים אל פח האשפה. איה-איה מתגנב מאחור ודוקר את חוחא-חוחא במטאטא ארוך.

חוחא-חוחא: משהו דקר אותי! זה היית אתה?
חריחי-חיחי: לא.

איה-איה דוקר את חוחא חוחא שנית.

חוחא-חוחא: איי! זה אתה חריחי-חיחי הבוגדני?
חריחי-חיחי: לא... **(באותו הרגע דוקר איה-איה גם אותו)** איי!! אותי דקרו!

חוחא-חוחא: מיץ ביוב לא דוקר, אפילו לא בארץ עוץ. הוא רק מחליק אל תוך הלוע שלך, מרטיב את הלשון, ומציף את החך ברוק סמיך.

חריחי-חיחי: והשתוקקות נעימה אז אופפת אותי, כמו געגוע של גור אל עטיני אמא חזירה. **(לוגם. אלא שלפתע הוא חש בביטנו, והוא חדל ללגום מן הפת)** אוי, כואבת לי הבטן, אדוני. אני מוכרח ללכת רגע לשירותים. אבל הייתי מבקש, אדוני, אם אפשר שתשאיר את החלק שלי בלתי שתוי, כי מימי לא שתיתי מיץ כל כך... **(ממהר לצאת)**

חוחא-חוחא: אם לא תמהר, לא יישאר בשבילך מאומה. הברית בין חזיר לחזיר איננה עומדת בפני מיץ מי ביוב נפלא כזה. **(ממשיך ללגום)**

איה-איה: אני לא מאמין. על בקבוק הרעל היה כתוב שאפשר להרעיל בו עשרה לווייתנים!!

איה-איה דוקר שוב את חוחא-חוחא. זה איננו זז כלל ממקומו. איה-איה מגסה שוב, אך

ללא הועיל. לפתע חדל חותא-חותא לזלול. כאב חזק מפלח את ביטנו. הוא קופץ לאחור ופוגע מבלי משים באיה-איה המתעלף מעוצמת הפגיעה.

חותא-חותא: מוזר מאד. גם לי כואבת הבטן פתאום. אולי אכלתי אתמול יותר מדי שוקולד. וחוז' מזה נדמה לי שלפני רגע עקץ אותי איזה זבוב קטן בתחת. לשרותים!! לשרותים!! הישאר כאן, מיץ מי ביוב נהדר, חיש קל אחזור ואלגום אותך עד תום. לא אשאיר ממך אפילו טיפה סרוחה בתחתית...

חותא-חותא ממהר לצאת. יוקאלילי ובלעם יוצאים מבין המיכלים. יוקאלילי ממהרת אל איה-איה המוטל על האדמה.

בלעם: אני לא מאמין למראה עיני. הם באמת הסתלקו להם. מה פרוש הדבר? הצלחנו? אולי הם יסתגרו להם בתוך השירותים, ולא יצאו משם עוד לעולם? נכון?

יוקאלילי: אתה לא רואה שהוא התעלף?! לך והבא לו קצת מים.

בלעם: אני לא אביא לו אפילו טיפה אחת. חמור חכם יודע מתי לברוח. אני אקח אותו על גבי, ונימלט. אנחנו לא אבירים לוחמים. וגם אם ניצחנו בקרב הראשון, לא נמשיך עוד במלחמה.

יוקאלילי: אם לא תביא לו מים הוא לא יתעורר!

בלעם: אני מעדיף לקחת אותו איתי לפני שהוא יתעורר, וימרה את פי. הרי אתם הצעירים, לעולם אינכם מצייתים להורכם.

הוא מנסה להרים את איה-איה על גבו, אך יוקאלילי מושכת ברגליו. לבסוף נופל איה-איה על הרצפה.

יוקאלילי: לך כבר, בבקשה.

בלעם: זו את שמדיחה אותו לכל מיני תעתועים, ואני לא בטוח שאת באמת רוצה שהמלך סמבטיון יחזור, ויגלה שאת בעצם...

יוקאלילי: **(קוטעת אותו)** אני דווקא כן רוצה שהוא יחזור. אני לא חושבת רק על עצמי. **(מזילה דמעה או שתיים)** אתה ממש חמור.

- בלעם: **(מתחרט)** בסדר. בסדר. סליחה. אבל זוהי ההרפתקה האחרונה. הוא יתעורר, ישתה, ונלך. **(יוצא)**
- יוקאלילי: התעורר, איה-איה, יקירי. התעורר.
- איה-איה: **(מתעורר)** נדמה לי ששמעתי מישו קורא לי "יקירי".
- יוקאלילי: הו, איה-איה, יקירי, אתה חי? הצלחנו. אני חושבת שהצלחנו. החזירים הסתגרו בשירותים, והם לא יצאו משם לעולם.
- איה-איה: את קראת לי "יקירי", יוקאלילי. פעמיים. שמעתי אותך. אני כל כך שמח.
- (מחבק ומנשק אותה)** אני אוהב אותך. אני כל כך אוהב אותך. אני כל כך אוהב לומר אני אוהב אותך.
- יוקאלילי: **(דוחה את ידיו)** אבל הבטחת, איה-איה.
- איה-איה: חשבתי ששינית את דעתך.
- יוקאלילי: כל עוד אתה לא השתנית, גם דעתי לא השתנתה.
- איה-איה: אבל השתנית. נעשיתי אמיץ יותר. לא?
- יוקאלילי: לא בכוח. אני לא אוהבת שמחבקים אותי בכוח. אתה מתנהג בדיוק כמו... כמו אתה יודע מה...
- איה-איה: בכל זאת מגיע לי משהו על מה שעשיתי למענך, יוקאלילי.
- יוקאלילי: אי אפשר לאהוב מישו בגלל שמגיע לו, איה-איה. אוהבים בגלל שאוהבים.
- ככה זה. ואני, בכל פעם שאני נוגעת באוזניים שלך, אני נזכרת שאתה בסך הכל... **(משתתקת)**
- איה-איה: בסך הכל חמור?
- יוקאלילי: מאז שנולדתי רציתי להתחתן עם נסיך.
- איה-איה: במה אני רע מנסיך? לא כל נסיך יכול לגרש את חוחא-חוחא. אפילו המלך סמבטיון ברח מפניו.
- יוקאלילי: גם נסיך מובס הוא עדיין נסיך. **(בהיסוס)** למרות שאני לא יודעת להסביר בדיוק למה.
- איה-איה: וחמור מנצח הוא עדיין חמור. נכון?
- יוקאלילי: כן.
- איה-איה: ועכשיו תחכי עד שהנסיכים המובסים של ארץ עוץ יחזרו, ותחפשי ביניהם מישו לאהוב אותו?

יוקאלילי: כן...

איה-איה: תני לי עוד הזדמנות. אני מבקש ממך. רק עוד הזדמנות אחת...

(שר) האוזניים שלי ארוכות,

ואין לי עיניים ירוקות,

אבל אני רואה ושומע,

ובתוך ליבי, אני יודע,

יוקאלילי, שלי-לי,

יש תקוות כה עמוקות.

יוקאלילי: הוא נשמע הגיוני וצודק,

אמיץ ורגיש ומאוהב.

היית הולכת איתו הרחק הרחק,

לולא היה לו זנב.

איה-איה, עייר עצוב,

לך, ואל תחזור לכאן שוב.

שניהם: קשה ומרה הפרידה לשנינו,

הגעגוע מעיק וצורב.

ככל שגבוהים ההרים בינינו,

אנו רוצים יותר להתקרב.

יוקאלילי: **(לעצמה)** אני כל כך רוצה לומר "כן", ובכל זאת אני אומרת לו "לא".

איה-איה: המלים אומרות "לא", אבל הלב, הלב אומר "כן". "כן"...

יוקאלילי: להתראות...

היא יוצאת. איה-איה נשאר לבדו. הוא מיואש. נכנס בלעם.

בלעם: בוא ונלך, איה-איה. מצאתי לנו גיגית מי גשם צלולים. שדה תלתן ירוק.

אספסת טרייה. חציר ותערובת...

איה-איה: לא, אבא.

בלעם: שמעתי אותך, איה-איה. אין לך ברירה אחרת. אתה אינך נסיך, ולעולם לא תהיה נסיך, ולעולם לא תגשים חלומות של נסיכים. נולדת חמור, ואם תודה בכך, תגשים אולי חלומות של חמורים.

איה-איה מבחין לפתע במקצת האפים המוטלת על הרצפה.

איה-איה: אם אף אחד לא רוצה בי, גם אני לא רוצה בעצמי. עכשיו אני כבר יודע מה לעשות. אני אקצץ את האוזניים במקצת האפים. היא חדה מספיק כדי לחתוך בה גם את הפרסות. אני לא אהיה יותר חמור.

בלעם: חדל, איה-איה. חדל מיד!

איה-איה: **(מהסס)** לא. אני אתחיל קודם בזנב. הזנב המיותר הזה והאוילי. בשביל מה בכלל צריך זנב?

בלעם: בשביל לגרש בו זבובים!

איה-איה: **(מנסה לחתוך את הזנב, אך המספריים מכאיבים)** אולי בכל זאת נתחיל באוזניים. הן לא צריכות להיות כל כך ארוכות.

בלעם: ואיך תשמע?

איה-איה: לסוסים יש אוזניים קצרות והם שומעים בדיוק כמונו. **(מנסה, אך המספריים מכאיבים)** לעזאזל!

בלעם: איה-איה! **(אך זה מנופף לעומתו במקצת האפים ובלעם נרתע)**

איה-איה: אולי קל יותר לחתוך את הפרסות. גם הן בעצם מיותרות. הרי אפשר לנעול במקומן נעליים, או מגפיים. למה הן מחוברות כל כך חזק לרגליים? למה? למה? **(הוא מנסה לחתוך את הפרסות ומתייאש הוא משליך את מקצצת האפים, ומנסה לבעוט בכל מה שנקרה בדרכו, אך הפרסות נשארות מחוברות לרגליו)** אני לא רוצה להיות חמור. לא רוצה. לא רוצה. לא רוצה...

לפתע נכנסת יוקאלילי.

יוקאלילי: החזירים חוזרים. ראיתי אותם יוצאים מן השירותים. הם רוחצים עכשיו את

הפנים המגעילים שלהם בביצות....

- בלעם: **(בבהלה)** הם תכף יגיעו. בואו ונברח.
- יוקאלילי: וארץ עוז? והילדים האלה? בלעדיכם איש לא יוכל לעצור אותם.
- איה-איה: בלעדינו? הרי אני בסך הכל חמור. יש לי אוזניים ארוכות וזנב. ופרסות.
- יוקאלילי: זה נכון. ואף על פי כן, ראיתי איך נלחמת בחוחא-חוחא.
- איה-איה: העיניים ראו והלב נשאר קר?
- יוקאלילי: לא נכון.
- איה-איה: אני הרגשתי. אם את מבקשת ממני להילחם למענך, והלב שלך נשאר קר אלי, אז את לא ראויה שאוהב אותך.
- יוקאלילי: אם אתה מוכן להפקיר את הילדים האלה, רק בגלל שאתה מרגיש שהלב שלי קר אליך, אז אתה לא ראוי שאוהב אותך.
- איה-איה: **(לבלעם)** אתה צדקת. לא הייתי צריך לצאת למלחמה. גם אם אלחם למענם כל חיי, הם לא ירצו בי. מוטב שנקום ונלך. לא אכפת לי שהארץ הזאת לא תהיה חופשית לעולם. נלך ונמצא לנו מקום אחר, ראוי יותר לחיות בו.
- בלעם: אני לא יכול ללכת איתך, איה-איה. אני כבר זקן. איך אחפש לי מקום אחר?
- איה-איה: אני לא מוכרח לחיות בארץ חופשית. זקנים חייבים להיות פחות בררניים.
- איה-איה: אם כך, אני אלך לי לבדי. כן. לבדי. אני יודע שאני חמור, ובכל מקום יקום מישהו וילגלג על הזנב שלי או על הרעמה. אבל מעכשיו כבר לא אכפת לי.
- איה-איה: אני לא אשאר חמור עבד, רק בגלל שמישהו, אפילו נסיך או נסיכה, חושב שהאוזניים שלי ארוכות מדי. אף אחד לא יכריח אותי לוותר על החלומות שלי. גם לפני החמורים פרוש עולם גדול ורחב. גם חמור יוכל למצוא מקום לעשות בו גדולות ונצורות, על אף האוזניים הארוכות, הזנב והפרסות. שלום, ולא להתראות. **(פונה ויוצא)**
- יוקאלילי: **(בכעס)** לך אחרי החלומות שלך ואל תחזור. שלום, ולא להתראות. את הרעיון החדש שלי אני אנסה בעצמי. **(לבלעם)** אני מוכנה להסתכן למרות כל הרעות שאתה חושב עלי. אני אלחם בחזירים לבדי, ואני אנצח אותם לבדי!
- (בלעם יוצא. היא פונה לעצמה)** למרות שאף פעם לא הצלחתי לעשות שום דבר לבדי. הרי אני באמת בסך הכל רק... **(נתקעת)** רק אחרי שפגשתי את איה-איה, הצלחתי בפעם הראשונה בחיי לעשות מעשה שהיה בו מעט אומץ.

(מרחוק נשמעות נחירות החזירים) הוא באמת יחיד ומיוחד. הוא לא סתם חמור. **(מפחדת)** החזירים מתקרבים! מה אעשה? גם לו הייתי נסיכה, לא הייתי יודעת מה לעשות. הרי כשהם פלשו לארץ עוץ, קמו כל הנסיכים וברחו. **(אוזרת עוז)** אבל לא אני. אני לא אברח, למרות שאני בסך הכל...
(נתקעת)

נחירות החזירים מתגברות, כעבור רגע נכנסים חוחא-חוחא וחריחי-חיהי בדהרה. יוקאלילי רוצה לצאת מולם, אך איה-איה ובלעם חוזרים וגוררים אותה במהירות החוצה.

חוחא-חוחא: איפה מיץ מי הביוב הטריים? אני בטוח שהשארתי אותם כאן.
חריחי-חיהי: לפי הכמות, חרי-חרי-חרה, שעשית, אתה שתית את כולם.
חוחא-חוחא: בזמן שאני ישבתי, חרי-חרי-חרה, ועשיתי, אתה באת לכאן ושתית אותם.
חריחי-חיהי: בזמן שאתה ישבת, חרי-חרי-חרה, ועשיתי, אני הקאתי את מעי ואת נשמתי.
חוחא-חוחא: שקרן!
חריחי-חיהי: אני?!
חוחא-חוחא: אתה!
חריחי-חיהי: אתה!
חוחא-חוחא: אני?!
חריחי-חיהי: אלא מי?
חוחא-חוחא: אני אשליך אותך לאמבטיה, ואלף משרתות ירחצו אותך.
חריחי-חיהי: אני אספר לכל החזירים שאתה מצחצח שיניים בלילה.
חוחא-חוחא: וגם יחפפו לך את הראש ויסרקו את התלתלים שלך.
חריחי-חיהי: אני אספר להם שבכל שבוע אתה פולה את הכינים מן הרעמה.
חוחא-חוחא: שקרן!
חריחי-חיהי: אני?!
חוחא-חוחא: אתה!
חריחי-חיהי: אתה!
חוחא-חוחא: אני?!

חריחי-חיחי: אלא מי?

הויכות בין חוחא-חוחא וחריחי-חיחי הופך לקרב של ממש. לפתע נכנס איה-איה אל הכיכר בלבוש קוסם.

איה-איה: עמוד במקומך, חוחא-חוחא מלך החזירים!! אני הקוסם הנודע מארץ עוץ, ואני מצווה עליך לקום מיד ולעזוב את הארץ.

שני החזירים מפסיקים להתגושש.

חוחא-חוחא: **(בלעג)** אני מצפצף על כל הקוסמים והמכשפות!
 איה-איה: אני כישפתי את מיץ מי הביוב שנעלם, ואם לא תעזוב מיד את הארץ, אכשף אותך עצמך, וגם את חריחי-חיחי, יועץ הסתרים שלך.
 חוחא-חוחא: אם לא תזדרז לכשף אותנו, תהיה קוסם מעוץ! כי אני מתכוון עוד רגע לשבת עליך.

איה-איה: ראה, הוזהרת!
 חוחא-חוחא: ראה, לוגלגת וגם צופצפת!

הוא מתכוון לזנק על איה-איה, אך זה מסמן ליוקאלילי, והיא נכנסת. איה-איה יוצא.

יוקאלילי: הו, חוחא-חוחא אהובי!
 חוחא-חוחא: **(נדהם, עוצר בעצמו, ועונה בנימוס)** הו, יוקאלילי שלי-לי!
 יוקאלילי: חזרתי בי אדוני המלך, ואני מוכנה להיות מלכתך.
 חוחא-חוחא: לנצח נצחים?
 יוקאלילי: לעולמי עולמים... **(חריחי-חיחי משמיע נחרת בוז וכעס)**
 חוחא-חוחא: **(נוזף בו)** אולי תתקרב, ותשתחוה לפני הנסיכה?
 חריחי-חיחי: **(בלעג)** נסיכה? היא נערת מטבח פשוטה.
 חוחא-חוחא: מה? נערת מטבח פשוטה? טיפש! איך אתה מעז להתחצף אל הנסיכה
 יוקאלילי, שתהיה עוד היום למלכת החזירים? שומרים! שומרים! כבר מחר תובל אל עמוד התליה.

חריחי-חיחי: אבל אדוני, היא בעצמה אמרה לי שהיא נערת מטבח פשוטה.
 יוקאלילי: אז אמרתי!
 חוחא-חוחא: אז היא אמרה, חצוף!
 חריחי-חיחי: סליחה, סליחה, אדוני. (ליוקאלילי) אנא, קבלי את התנצלותי.
 (לחוחא-חוחא) הרי תמיד הייתי עבדך הנאמן. תמיד זללנו יחד אבטיחים
 רקובים במזבלות...
 חוחא-חוחא: את הדברים האלה תאמר לתליין, כאשר תבקש את רחמיו. שומרים!!
 חריחי-חיחי: אין צורך, אדוני. אני אלך אל הכלא בעצמי, אדוני. בעצמי.

חריחי-חיחי יוצא. חוחא-חוחא פונה אל יוקאלילי.

חוחא-חוחא: יוקאלילי שלי-לי, נסיכתי. הבי לי את ירך ונלך אל הארמון.
 יוקאלילי: לתומי חשבתי, אדוני המלך, שאזכה לפחות לנשיקה, אחרי שאספר לך על
 אהבתי.
 חוחא-חוחא: נשיקה?! ודאי, ודאי. אלף נשיקות. ואם תרצי, גם אלף ואחת.
 יוקאלילי: בעיניים עצומות, בבקשה, אדוני המלך. כך נוהגות הנערות בארץ עוץ
 בנשיקות ראשונות. מרוב צניעות, כמובן.
 חוחא-חוחא: כן, כן. בהחלט. בארץ עוץ ננהג כמו בני עוץ.

**יוקאלילי קושרת את עיניו של חוחא-חוחא בצעיף צבעוני. הוא שולח את ידיו לחבק
 אותה, אלא שבאותו הרגע נכנס איה-איה, ומתחלף עם יוקאלילי. חוחא-חוחא חש
 באוזני החמור, ונדהם.**

חוחא-חוחא: אוזניים! רק רגע, רק רגע. לא ידעתי שלנסיכות בארץ עוץ יש אוזניים כה
 ארוכות.
 יוקאלילי: כן. כאלה אנחנו בארץ עוץ, אדוני המלך. כשאנחנו מתאהבות, האוזניים שלנו
 מתארכות.
 חוחא-חוחא: מוזר מאד. (מבקש להסיר את הצעיף)
 יוקאלילי: בעיניים עצומות, בבקשה, אדוני המלך.
 חוחא-חוחא: כן, כן, ודאי. הרי כך נוהגים בארץ עוץ.

חוחא-חוחא שולח את ידיו לחבק את יוקאלילי, אך באותו הרגע נכנס בלעם, וזוקף באויר את זנבו. ידיו של חוחא-חוחא נתקלות בזנב.

חוחא-חוחא: **(נדהם)** מה זה? זנב?!

יוקאלילי: ככה זה בארץ עוץ, אדוני המלך. נסיכות מאושרות מגדלות כאן זנבות.

חוחא-חוחא: כנראה שמימי לא ראיתי נסיכה מאושרת. **(מנסה שוב להסיר את הצעיף מעיניו)**

יוקאלילי: לא, לא, מלכי. בעינים עצומות.

חוחא-חוחא: כן, כן. ודאי. הרי אנחנו בארץ עוץ.

חוחא-חוחא שולח את ידיו לעבר יוקאלילי. איה-איה מרים את רגלו, וידי חוחא-חוחא נתקלות בפרסתו.

חוחא-חוחא: מה זה? פרסות?

יוקאלילי: ככה זה בארץ עוץ, אדוני המלך. כשנערות מתבגרות, הן מצמיחות גם פרסות.

חוחא-חוחא: מוזר. אצלנו זה לגמרי אחרת. כנראה בגלל שאנחנו אוכלים זבל. **(מושיט את**

ידיו להסיר את הצעיף, אך ניזכר באיסור) כן, כן. כמובן, בעיניים עצומות. בגלל הצניעות.

לפתע משמיעים איה-איה ובלעם נעירה גדולה. חוחא-חוחא נדהם.

חוחא-חוחא: מה זה היה? נעירה? נעירת חמור?

יוקאלילי: כך זה בארץ עוץ, כשנערות צעירות מתרגשות, אדוני המלך. ומה משמיעות

הנערות בהרי החושך כשהן מתרגשות?

חוחא-חוחא: חכי רגע, יוקאלילי. לפתע נעשיתי קצת מבולבל. אני בטוח ששמעתי נעירת

חמור. עכשיו אני רוצה לנשק אותך בעיניים פקוחות, כפי שנהוג בהרי

החושך. **(הוא מסיר את הצעיף מעיניו)**

איה-איה ובלעם יוצאים מן הבמה. יוקאלילי מופיעה מאחורי חותא-חותא בתוך ענן עשן לבן.

יוקאלילי : הנה אני, חותא-חותא, מלכי. חבק אותי...

חותא-חותא הנדהם מסתובב לאחור.

חותא-חותא : איך זה יכול להיות? הרי הרגע שמעתי אותך נוערת כאן!

הוא ממחר לעבר העשן. יוקאלילי ממחרת לעברה השני של הבמה.

יוקאלילי : **(בתוך ענן עשן חדש)** הנה אני. כאן. נשק אותי.

חותא-חותא : מה קורה כאן? אני לא מבין! עכשיו את כאן?

יוקאלילי : **(נמלטת לענן עשן חדש)** עכשיו אני כאן. **(צוחקת)**

חותא-חותא : די!! חדלי!!! העולם נעשה פתאום מבובל מדי. מוזר מדי. כל זה קרה משום

ששכחתי שאני חזיר. ממתי חזירים מתאהבים? הרי האהבה מעוותת. חזירים

נולדו חזירים והם צריכים לנהוג בחזירות. בגסות! ברשעות! באכזריות!

בדיוק כפי שהטבע ברא אותנו! לא תהיה בי עוד אהבה. לא יהיו בי עוד

רחמים. עכשיו אני אמהץ אותך ואת החמורים ואת כל תושבי ארץ עוץ!!

(מסתער בזעם לעבר יוקאלילי, הממחרת לצאת)

איה-איה : **(נכנס בבגדי קוסם וחוסם את דרכו)** אני הקוסם הגדול מארץ עוץ,

חותא-חותא. עד כה הדגמתי בפניך כישוף פשוט וקל. עכשיו אני מתכונן

לבצע את הכישוף המסובך והקשה ביותר בעולם.

חותא-חותא : וגם אותך אני אמהץ!

איה-איה : אבל לפני כן תראה כיצד אני הופך חזיר ענק לעכבר קטן!

חותא-חותא : **(עוצר)** איזה חזיר תהפוך לעכבר?! אין כאן אף חזיר מלבדי.

איה-איה : אותך.

חותא-חותא : אותי?!

איה-איה: בדיוק כפי שהפכתי לעכבר את חריחי-חיחי משרתך!

איה-איה שולף מכיסו עכבר קטן ומשליך אותו לעברו של חוחא-חוחא. זה אוחז בעכבר ופורץ בבכי תמרורים.

חוחא-חוחא: חריחי-חיחי יקירי. משוש חי. מחמל נפשי. הו שוד. הו גזל. איך נפלו גיבורים... **(פונה אל איה-איה)** לא, אתה לא יכול לעשות לי דבר כזה.

איה-איה: אם כך, עליך לעזוב מיד את ארץ עוץ. אתה וכל עבדיך איתך.

חוחא-חוחא: אתה בטוח?

איה-איה: בטוח. אחת!

חוחא-חוחא: אני מוכן לעשות אותך שר הקוסמים שלנו...

איה-איה: שתיים!

חוחא-חוחא: רק רגע, רק רגע. אני מוכן לשלם לך בזהב ויהלומים...

איה-איה: שלוש!!

חוחא-חוחא: אני מוכן לתת לך נסיכה יפה לאישה. בת מלך. יוקאלילי שמה...

איה-איה: אברא-קדברא קדברא-אברא רבא-קרבדא ברא-דברא. חזירא-חזירא,

עכברא-עכברא, חזירא-עכברא, חזירא-עכברא...

חוחא-חוחא: הצילו!!

חוחא-חוחא בורח בבהלה מן הכיכר. איה-איה מסיר מעליו את בגדי הקוסם. נכנסים בלעם ויוקאלילי.

בלעם: נפלא, יוקאלילי. באמת נפלא. לראשונה בחיי שמחתי באוזניים שלי. וכמה

התגאיתי לנעור בקול.

איה-איה: **(מתבק אותה)** את היית כל כך אמיצה, יוקאלילי.

יוקאלילי: גם אתה, איה-איה. גם אתה....

לפתע נזכר איה-איה שהוא חמור בעיניה של יוקאלילי. הוא מתנתק מזרועותיה ומתרחק. היא פונה אחריו.

- יוקאלילי: אני כל כך אוהבת אותך. אני כל כך אוהבת לומר אני אוהבת אותך. אני לא מבינה איך הייתי כל כך קטנונית וטיפשה. אתה האביר האחד והיחיד שפגשתי בארמון הזה. אתה האציל האמיתי מכולם. אתה גם יפה מאד בעיני. אני מסתכלת ואני רואה בך רק יופי.
- איה-איה: והאוזניים? מה איתן? והזנב? והפרסות גם הן יפות בעיניך?
- יוקאלילי: כן. כן. הן שלך והן יפות. עד עכשיו הייתי עיוורת ליופי שלהן. הרי בעזרתן גרשנו את החזירים. נכון?
- איה-איה: כן. בעצם נכון. עד שפגשתי בך, לא חשבתי שהאוזניים האלה כל כך מכוערות. גם לא הפרסות... **(לבלעם)** מה אתה אומר?
- בלעם: מה יש לומר? לפילים יש אוזניים יותר יפות?
- יוקאלילי: אין בך שום דבר מכוער, איה-איה. בי יש. כדאי שתדע. שיקרתי לך. אני בכלל לא נסיכה. אני בסך הכל נערת מטבח פשוטה.
- איה-איה: אני לא רואה בך שום דבר מכוער, גם אם את נערת מטבח פשוטה.
- יוקאלילי: אם אתה עדיין רוצה בי, אני שלך.
- איה-איה: באמת?
- יוקאלילי: כן.
- איה-איה: באמת ובתמים?
- יוקאלילי: כן.
- איה-איה: אז גם אני אוהב אותך.
- יוקאלילי: באמת?
- איה-איה: כן.
- יוקאלילי: באמת ובתמים?
- איה-איה: כן. **(מתחבקים ופונים לצאת)** כשאת מחבקת אותי, אני מרגיש בתוכי אהבה כל כך עדינה. שיר כל כך מתוק מתנגן בי, כמו בחליל זהב. כמו בפעמון של כסף.
- יוקאלילי: גם בי. גם בי. **(יוצאים)**
- בלעם: **(לקהל)** עוד השניים התחבקו בשמחה, התבוננתי בהם, וחשבתי על עצמי ועל חיי, ואט אט גיליתי שאני מעולם לא שמחתי כמותם. ופתאום הייתי עצוב. כל חיי נשאתי משאות כבדים על גבי כמו חמור. האם באמת לא נקרתה לי

הזדמנות להתנער מן הנטל? לגרש חזירים עריצים מן העיר? למצוא נסיכה ולאהוב אותה? הרי הזנב והפרסות והאוזניים אינם מכשול אמיתי. איה-איה הוכיח שגם מי שיש לו אוזניים פרסות וזנב יכול לנצח. הוא יכול גם לאהוב ולהיות נאהב. אם הוא רוצה. אם הוא נאבק. אולי פחדתי מדי. אולי לא רציתי מספיק...

במהלך המונולוג מתחיל השחקן-בלעם להסיר את תלבושת החמור שלו, ולנקות את האיפור. השחקן-איה-איה ממחר לנזוף בו.

איה-איה: עוד לא נגמרה ההצגה. המלך והמלכה צריכים להגיע עכשיו!

ואמנם לפתע נשמעות תרועות חצוצרה. אל הכיכר נכנסים המלך סמבטיון והמלכה סמבטינה. סמבטיון מתקשה להסתיר את פחדיו מפני איה-איה ויוקאלילי.

בלעם: הו, הנה המלך סמבטיון והמלכה סמבטינה. הם שמעו ודאי שהחזירים גורשו.

סמבטינה: הנערה הזאת לובשת את השמלה שלי, סמבטיון!

סמבטיון: די, סמבטינה. מספיק. הרי יש לך אלף שמלות.

סמבטינה: אבל זאת השמלה שאני אוהבת.

סמבטיון: הם תכף יתרגזו ויגרשו אותנו, כפי שהם גרשו את החזירים...

יוקאלילי: מה יהיה, איה-איה? הם יגלו שאינני נסיכה.

איה-איה: אז מה?

סמבטינה: (רומזת על איה-איה) יש לו זנב ואוזניים ארוכות.

סמבטיון: ואני אוהב אותך למרות שאת לא רזה במיוחד.

סמבטינה: אני לא רזה!! איך אתה יכול לומר דבר כזה? ועוד לפני כולם?

סמבטיון: שששש... הם מאד מסוכנים השניים הללו. מי יודע מה הם מסוגלים לעשות,

אם מרגיזים אותם. (פונה אל איה-איה ויוקאלילי) אני סמבטיון מלך עוץ,

וזוהי סמבטינה מלכתי. אנחנו מודים לכם על שגירשתם את חוחא-חוחא

העריץ ואת חזיריו מן הארץ. ולאות תודה והוקרה אנחנו מעניקים לך, אבירי

האמיץ, את התואר נסיך ארץ עוץ.

איה-איה: תודה, תודה, אדוני המלך.

- סמבטיון: ולך, עלמתי היפה, את תואר נסיכת ארץ עוז!
 יוקאלילי: חן, חן, חן, הוד מעלתך.
 סמבטינה: אבל היא בסך הכל נערת מטבח...
 סמבטיון: אנחנו ברחנו מפני החזירים, סמבטינה. הם נלחמו בהם. הם אמיצים וישרים מאיתנו.
- סמבטינה: אני לא אמיצה? איך אתה יכול לומר דבר כזה? ועוד לפני כולם?!
 סמבטיון: העיקר שניצלנו, סמבטינה. העיקר שניצלנו. ועכשיו השיר! מוסיקה!
 מוסיקה! אור! (מסמן לכולם להתחיל בשיר)
- איה-איה: כשנפגשנו הייתי עיר.
 יוקאלילי: ואני נערת מטבח.
 חוחא-חוחא: אני הייתי מלך רשע,
 חריחי-חיחי: ואני יועץ מוצלח.
- בלעם: (רצ'טטיב) ואני עדיין חמור!
 כולם: כי רק בתיאטרון, רק בתיאטרון,
 יוקאלילי: (רצ'טטיב) לפעמים גם בחיים.
 כולם: רק בתיאטרון, הכל יכול לקרות.
 איה-איה: האם התרחש לנו נס?
 האם היה זה פלא?
 חוחא-חוחא: עייר גובר על חזיר?
 חמור מפיל את המלך?
- בלעם: (רצ'טטיב) ואני עדיין חמור!
 כולם: כי רק בתיאטרון, רק בתיאטרון,
 יוקאלילי: (רצ'טטיב) לפעמים גם בחיים.
 כולם: רק בתיאטרון, הכל יכול לקרות.
 איה-איה: אבל אם לא נחלום,
 יוקאלילי: אם לא נתעקש,
 חוחא-חוחא: שום חלום לא יתגשם.
 חריחי-חיחי: שום פלא לא יתרחש.
 בלעם: (רצ'טטיב) ואני תמיד אשאר חמור!

כולם: כי רק בתיאטרון, רק בתיאטרון,
יוקאלילי: (רצ'טטיב) לפעמים גם בחיים.
כולם: רק בתיאטרון, הכל יכול לקרות.

סוף